Pregaria.cat

Entrada

Temps

Per LauraR el dj., 13/01/2022 - 09:00

Estrenar un nou any desperta sentiments d'esperança. No importa com de difícil hagi estat l'any que ja ha passat i tampoc el fet d'ignorar el que el nou ens prepara. Ens sentim vius, i la mateixa vida és esperança de més vida i fem projectes per seguir vivint i ens diem: "Tinc un any més, tinc temps per fer-los realitat".

Vivim el temps com si fos una cosa que tenim i que ens permet dur a terme els nostres plans. Motivats pel "he d'aprofitar el temps" prioritzem tasques i metes, som actius i eficaços, és a dir, ens movem bé en l'àmbit de les coses.

Però què passa en l'àmbit personal? En veritat no "tinc" temps sinó que "soc temporal". Pròpiament el temps no passa, som nosaltres que els qui passem.

Prendre's seriosament aquest petit canvi lingüístic canvia la perspectiva vital. Transforma la idea que es té de la pròpia persona i la del món.

I probablement necessitem ajustar la nostra perspectiva a tal i com les coses són.

Fes silenci i repeteix-te lentament "soc temporal", deixa que faci eco en tu i acull tot el que es vagi despertant en el teu interior. Potser al principi costa, perquè estem molt acostumats a imatges, músiques i moviment.

Si ets constant i tens paciència passaran coses. Sentiràs les teves vulnerabilitats i límits; recordaràs ferides i et faràs conscient de les teves necessitats.

Però curiosament quan es fa present la part menys amable de l'experiència de la pròpia temporalitat es desvetlla també la part més joiosa: la força de la vida i el desig de vida plena, l'impuls de compartir-la, l'esperança de gaudir-la sempre, l'atracció del bé.

I així el ser temporal significa que partint del que som, pobresa i promesa, poc a poc anem deixant que Déu creixi a les nostres vides. Ser temporal ajuda a descobrir el sentit de l'existència humana. Com va expressar bellament Simone Weil: "El temps és l'espera de Déu que pidola el nostre amor".